

Sygn. akt III K 780/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Jabłoński

Protokolant: Joanna Krynicka

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 6 marca 2015 roku

sprawy

Y. C.

syna S. C. i L. C.

ur. (...) w H. w C.

oskarżonego to, że:

w dniu 24 czerwca 2014 roku w porcie lotniczym im. C. w W. usiłował wbrew przepisom, podstępem przekroczyć granicę R. P. na kierunku wyjazdowym z P. do P. w ten sposób, że do kontroli granicznej okazał swój autentyczny paszport chiński o nr (...), wystawiony na dane: (...), ur. (...), oraz jako autentyczną przerobioną poprzez zmianą daty ważności z 04.09.2012r. na 04.09.2018r. Szwedzką Kartę Pobytu, o nr (...), wystawioną na dane: (...) ur. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż został zatrzymany przez funkcjonariusza Straży Granicznej,,

**tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 264 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.
w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

I. oskarżonego Y. C. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 264 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie 14 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie wymierzonej oskarżonemu Y. C. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr 01/62/14 (k. 30), pod poz. 1 poprzez zwrot wystawcy;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt III K 780/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 marca 2015 r.

Na podstawie całokształtu zebranego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Y. C. jest obywatelem C. R. L.. Od 2010 r. przebywał w S., gdzie przez 3 lata studiował biznes na Uniwersytecie D. w B.. Przebywając na terenie S. otrzymał kartę pobytu, której termin ważności określono na dzień 4 września 2012 r. Y. C. starał się zalegalizować pobyt w S., jednak poinformowano go iż nie ma podstaw na przedłużenie karty, ponieważ program kursu zakończył się.

Od 5 września 2012 r. do dnia 24 czerwca 2014 r. przebywał nielegalnie na terenie S.. Nosząc się z zamiarem powrotu do C., obawiał się, że może mieć problemy z przekroczeniem granicy, wiedział bowiem że karta pobytu będzie sprawdzana przez szwedzkie władze. Na około miesiąc przed wylotem ze S. spotkał się ze swoim znajomym ze studiów (...). Mężczyzna zaoferował mu, że nieodpłatnie przerobi oznaczony na karcie pobytu termin ważności. Następnego dnia otrzymał dokument ze zmienionym terminem ważności.

W dniu 24 czerwca 2014 r. Y. C. przyleciał ze S. do W., skąd następnie miał udać się samolotem do P..

W trakcie odprawy paszportowej na L. im. F. C. w W., okazał swój paszport chiński o nr (...) oraz szwedzką kartę pobytu o nr (...).

W toku kontroli stwierdzono, iż szwedzka karta pobytu, którą przedstawił do kontroli nosi ślady ingerencji – przerobienia poprzez zmianę daty ważności z 4 września 2012 r. na 4 września 2018 r.

Y. C. nie był karany sądowo.

Y. C. jest kawalerem, ma wykształcenie średnie, pozostaje na utrzymaniu rodziców, nie leczy się psychiatrycznie i neurologicznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego Y. C. (k.19-22), zeznań świadka A. B. (k. 43-45), protokołu zatrzymania osoby (k. 4), protokołu zatrzymania rzeczy (k.7-9), karty karnej (k.33), protokołów oględzin szwedzkiej karty pobytu (k.34-35), materiału pogładowego (k.36-38), pisma Ambasady Szwecji (k.41).

Oskarżony Y. C. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego (k.19-22) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w S. przebywał od 2010 r. Przez 3 lata studiował biznes na Uniwersytecie D. w B.. Otrzymał szwedzką kartę pobytu z terminem ważności do dnia 4 września 2012 r. Starał się przedłużyć ważność karty, ale z uwagi na zakończenie studiów odmówiono mu. Chcąc powrócić do C., obawiał się kontroli ze strony władz szwedzkich, wobec czego oddał kartę znajomemu ze studiów (...), który zaoferował mu, że nieodpłatnie przerobi oznaczony na karcie pobytu termin ważności. Następnego dnia otrzymał kartę pobytu z przerobionym już terminem ważności. Podczas kontroli na L. im. F. C. w W. okazał swój autentyczny paszport chiński oraz szwedzką kartę pobytu z przerobionym terminem ważności.

Oskarżony Y. C. prawidłowo wezwany na posiedzenie nie stawiał się.

Sąd dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego:

Wyjaśnienia oskarżonego wespół z pozostałymi dowodami ujawnionymi na rozprawie Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 k.p.k., zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Wyjaśnienia oskarżonego Y. C. Sąd uznał za całkowicie wiarygodne. Y. C. przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu, nie negował w żaden sposób swojego sprawstwa ani winy i w wyczerpujący sposób opisał okoliczności zdarzenia. Jego relacja posiada cechy szczerzej i prawdziwej; koreluje z całością materiałów zdarzenia. Okoliczność posłużenia się przez oskarżonego przerobioną przez zmianę daty ważności z 4 września 2012 r. na 4 września 2018

r. szwedzką kartą pobytu nie budzi wątpliwości, zwłaszcza w świetle zeznań świadka A. B. i sporządzonego przez kontrolera technik kryminalistyki - protokołu oględzin szwedzkiej karty pobytu oraz materiału poglądowego (k.34-35 i 36-38). W związku z powyższym, Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby nie dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego.

Sąd w całości obdarzył wiarą zeznania świadka A. B. (k.43-45), albowiem są one jasne, rzetelne i logiczne. Świadek będąc funkcjonariuszem Straży Granicznej, w dniu 24 czerwca 2014 r. pełniła służbę na stanowisku kontrolera dokumentów podróży w kierunku wyjazdowym z P. Zeznała, iż oskarżony okazał jej do kontroli chiński paszport oraz szwedzką kartę pobytu. Podczas kontroli przedstawionych jej dokumentów, świadek dostrzegła iż ważność szwedzkiej karty pobytu nosi ślady ingerencji polegające na jej przerobieniu. W związku tym dokonała zatrzymania przedmiotowej karty oraz cudzoziemca. Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w protokole oględzin szwedzkiej karty pobytu oskarżonego oraz materiale poglądowym. Zeznania te stały się dla Sądu ważną podstawą czynienia ustaleń stanu faktycznego. Szczegółowość i dokładność relacji świadczy w ocenie Sądu o tym, że świadek opisywała to, co rzeczywiście obserwowała i w czym uczestniczyła. Sąd nie znalazł przy tym żadnych podstaw, aby odmówić wiary zeznaniom A. B. – jest ona osobą obcą dla oskarżonego i nie miała żadnych powodów, aby zeznawać niezgodnie z prawdą. Jako funkcjonariusz Straży Granicznej zeznawała bowiem na okoliczność przeprowadzonych czynności służbowych.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył także wyniki oględzin szwedzkiej karty pobytu nr (...). W protokole oględzin sporządzonym przez kontrolera technik kryminalistyki – sierż. szt. Straży Granicznej A. K. (k. 34-35), stwierdzono, iż w dacie ważności dokumentu przy ostatniej cyfrze widoczne są zmiany w strukturze papieru naniesione środkiem kryjącym koloru czarnego. Do protokołu dołączono materiał poglądowy (k.36-38).

Pozostałe dowody, jak: protokół zatrzymania osoby (k. 4), protokół zatrzymania rzeczy (k.7-9), karta karna (k.33) oraz pismo Ambasady S. (k.41), to wartościowy materiał dowodowy, nie kwestionowany przez strony, stanowiący podstawy ustaleń stanu faktycznego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując w powyższy sposób oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż wina oskarżonego Y. C. w popełnieniu przypisanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 264 § 2 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. została mu wykazana i nie budzi żadnych wątpliwości.

W tym miejscu Sąd zauważa, że nie ustrzegł się mechanicznej pomyłki w procesie tworzenia materialnej postaci wyroku i zarówno wpisując zarzut jak i w części dyspozytywnej wyroku użył kwalifikacji z art. 264 § 1 kk podczas gdy oskarżony stanął pod zarzutem z art. 264 § 2 kk, tego czynu dotyczył akt oskarżenia i wnioski prokuratora oraz proces intelektualny Sądu, natomiast oczywistą omyłkę w oznaczeniu numeru paragrafu Sąd dostrzegł już po wydaniu wyroku i kierując się poglądami orzecznictwa co do możliwości sprostowania kwalifikacji prawnej czynu w drodze postanowienia zaniechał tej drogi naprawczej.

Czynność sprawcza z art. 264 § 2 k.k. polega na nielegalnym przekroczeniu granicy państwowej wbrew przepisom ustawy z 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (tj. Dz. U. z 2009 Nr 12, poz. 67) przy użyciu przemocy, groźby, podstępów bądź we współdziałaniu sprawcy z innymi osobami. Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie granicy państwowej, przekraczanie granicy państwowej jest dozwolone na podstawie dokumentów uprawniających do jej przekroczenia. Dokumenty uprawniające do przekroczenia granicy państwowej określają odrębne przepisy, w tym umowy międzynarodowe, których R. P. jest stroną lub przepisy prawa U. E. Momentem przekroczenia granicy państwowej jest ukończenie przez funkcjonariusza polskiej Straży Granicznej czynności polegającej na sprawdzeniu ważności i autentyczności dokumentów uprawniających do przekroczenia polskiej granicy państwowej przy równoczesnym ustaleniu tożsamości osoby legitymującej się tymi dokumentami (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 lipca 2001 r., V KKN, 81/99, niepubl.).

Przestępstwo z art. 264 § 2 k.k. ma charakter powszechny, może być popełnione umyślnie, tylko w zamiarze bezpośrednim. Zawarte w opisie znamię „podstępu” polega na wybiegu mającym na celu zmylenie, oszukanie kogoś, w celu przekroczenia granicy.

Natomiast czynność sprawcza z art. 270 § 1 k.k. polega na podrobieniu lub przerobieniu dokumentu albo użyciu takiego dokumentu jako autentycznego.

Zgromadzony w sprawie i uznany przez Sąd za wiarygodny materiał dowodowy jednoznacznie wykazał, iż oskarżony Y. C. używając podstępu w dniu 24 czerwca 2014 r. podjął próbę nielegalnego przekroczenia granicy R. P., posługując się jako autentycznym przerobionym poprzez zmianę daty ważności z 4 września 2012 r. na 4 września 2018 r. dokumentem – szwedzką kartą pobytu nr (...).

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania przygotowawczego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz zeznania świadka A. B. i protokół oględzin szwedzkiej karty pobytu z materiałem poglądowym należy, uznać, iż wina oskarżonego jest bezsporna.

Oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonego. W momencie podejmowania przypisanego mu działania przestępnego oskarżony był osobą dojrzałą, w pełni poczytalną. Znajdował się w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem, a nie zachowania realizującego znamiona przestępstwa.

Wraz z wniesionym do tut. Sądu aktem oskarżenia Prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa Ochota na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary, tj. 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 3 lat próby. Sąd uznając, że okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte, uwzględnił wniosek Prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd Rejonowy stosował wszystkie przesłanki wymiaru kary zawarte w treści art. 53 k.k., który stanowi, iż Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. § 2 powołanej normy prawnej stanowi, iż wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy(...), rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd odwołał się do definicji zawartej w art. 115 § 2 k.k. Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Oskarżony swoim zachowaniem godził bezpośrednio w dobro prawne jakim jest ochrona granic przed nielegalnym ich przekraczaniem, zaś pośrednio także i w dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo państwa. Oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim. Istotny jest przy tym fakt, że oskarżony usiłował popełnić przestępstwo, nie dokonał go zaś tylko dla tego, że mu w tym przeszkodziło. Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę młody wiek oskarżonego oraz jego dotychczasową niekaralność.

W konsekwencji uznać należało, iż karą adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Spełni ona swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego i

uczyni zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości. W ocenie Sądu orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju niż kara wymierzona oskarżonemu w wyroku byłoby sprzeczne z zasadami wymiaru kary.

Zgodnie z treścią przepisu art. 69 § 1 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. § 2 cytowanego artykułu stanowi natomiast, że zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna co do oskarżonego i warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby. W ocenie Sądu wobec oskarżonego nie jest konieczne wychowawcze oddziaływanie w warunkach więziennych, celem uświadomienia mu naganności jego postępowania. Oskarżony jest osobą w pełni dojrzałą. Nie był dotychczas karany. Sąd żywi przy tym głębokie przekonanie, że popełnione przez oskarżonego przestępstwo było incydentem w życiu oskarżonego, który się więcej nie powtórzy. W ocenie Sądu groźba zarządzenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie dla niego wystarczającą motywacją, aby przestrzegać porządku prawnego i nie popełniać w przyszłości kolejnych przestępstw. Okres 3 lat próby będzie okresem wystarczająco długim, aby dokonać prawidłowej weryfikacji zachowania oskarżonego. W tym stanie rzeczy kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na wskazany przez Sąd okres, spełni swoje cele wychowawcze i prewencyjne.

Dowód rzeczowy ujęty w wykazie dowodów rzeczowych nr 01/62/14 (k. 30) pod poz. 1 służył oskarżonemu do popełnienia przestępstwa, toteż zasadnym było orzeczenie jego przepadku na podstawie art. 44 § 2 k.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od opłaty, a koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa. Oskarżony jest osobą bezrobotną, pozostaje na utrzymaniu rodziców, toteż obowiązek ponoszenia kosztów procesu byłby dla niego nadmiernym obciążeniem.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd orzekł jak w wyroku.